



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 305

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 4 mai 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 228 din 15 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 591 din Codul de procedură civilă	2–3
Decizia nr. 229 din 15 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5—15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale	3–5
Decizia nr. 231 din 15 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă	5–6
Decizia nr. 237 din 17 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii și ale art. 6 alin. (2) și art. 8 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă	6–8
Decizia nr. 265 din 22 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 lit. v) și art. 55 pct. 5 lit. a) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere	8–10
Decizia nr. 339 din 10 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	10–11
Decizia nr. 342 din 10 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	12–13
Decizia nr. 345 din 10 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	13–14
Decizia nr. 361 din 22 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373 ¹ alin. 5 teza întâi din Codul de procedură civilă	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 228**

din 15 februarie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 591
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 591 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Luanchim” — S.R.L. din Comănești în Dosarul nr. 6.800/110/2009 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și contencios administrativ și de Societatea Comercială „Precon” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 2.127/257/2009 al Tribunalului Sibiu — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2.164D/2010 și nr. 2.171D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 2.171D/2010 la Dosarul nr. 2.164D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.800/110/2009, **Tribunalul Bacău — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 591 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Luanchim” — S.R.L. din Comănești.

Prin Încheierea din 9 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.127/257/2009, **Tribunalul Sibiu — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 591 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Precon” — S.R.L. din Cluj-Napoca.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textul criticat instituie o prezumție potrivit căreia pârâta ar datora anumite sume de bani reclamantei, ceea

ce contravine prevederilor art. 21 și art. 44 din Constituție. De asemenea, textul criticat se constituie într-un temei nejustificat, ce se află la îndemâna creditorului care poate solicita aplicarea sechestrului asigurător, cu toate că are la dispoziție și alte mijloace procedurale. Totodată, susține că textul criticat face posibilă instituirea sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile sau imobile ale debitorului, ori de câte ori creditorul a introdus o acțiune și invocă o creanță exigibilă, constatată printr-un înscris. Legiuitorul apreciază că îndeplinirea acestor condiții este suficientă pentru a justifica dispunerea măsurii sechestrului asigurător, necondiționând-o de conduita pretinsului debitor sau de solvabilitatea acestuia, ceea ce este de natură a încălca prevederile art. 21, art. 44, art. 53 și art. 136 alin. (5) din Constituție.

Tribunalul Bacău — Secția comercială și contencios administrativ arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Tribunalul Sibiu — Secția comercială și contencios administrativ arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 591 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut: *„Creditorul care nu are titlu executoriu, dar a cărui creanță este constatată prin act scris și este exigibilă, poate solicita înființarea unui sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului, dacă se dovedește că a intentat acțiune. El poate fi obligat la plata unei cauțiuni în cuantumul fixat de către instanță.*

Același drept îl are și creditorul a cărui creanță nu este constatată în scris, dacă dovedește că a intentat acțiune și depune, odată cu cererea de sechestr, o cauțiune de jumătate din valoarea reclamată.

Instanța poate încuviința sechestrul asigurător, chiar dacă creanța nu este exigibilă, în cazurile în care debitorul a micșorat prin fapta sa asigurările date creditorului sau nu a dat asigurările promise ori atunci când este pericol ca debitorul să se sustragă

de la urmărire sau să-și ascundă ori să-și risipească averea. În aceste cazuri, creditorul trebuie să dovedească îndeplinirea celorlalte condiții prevăzute de alin. 1 și să depună o cauțiune al cărei cuantum va fi fixat de către instanță.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată, art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 136 alin. (5) referitoare la inviolabilitatea proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor criticate, de exemplu prin Decizia nr. 869 din 24 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din 30 iulie 2010, Decizia nr. 166 din 22 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 3 mai 2005, sau Decizia nr. 597 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 11 iunie 2008. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că excepția este neîntemeiată, reținând că procedura măsurilor asigurătorii nu soluționează fondul dreptului, ci are o finalitate subsecventă, prin care se urmărește valorificarea acestuia. Rațiunea legiuitorului a fost aceea de a preîntâmpina riscul la care este expus titularul dreptului, și anume situația în care, deși dreptul i-a fost recunoscut printr-o hotărâre definitivă sau irevocabilă, așadar susceptibilă de punere în executare, să se vadă pus în

imposibilitatea de a-l realiza ca urmare a manoperelor dolosive ale debitorului.

Împrejurarea că, pentru rațiunile înfățișate, legiuitorul a reglementat, prin dispozițiile art. 591 din Codul de procedură civilă, instituția sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului nu are semnificația încălcării dreptului acestuia la un proces echitabil, întrucât el are posibilitatea de a se adresa justiției și, în acest cadru, beneficiind de toate garanțiile procesuale, poate învedera instanței împrejurările care justifică sau nu luarea acestei măsuri.

Tot astfel, nu se încalcă nici dreptul de proprietate, atâta vreme cât măsura reglementată de textul de lege criticat are caracter provizoriu și nu soluționează fondul dreptului. În plus, potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege, ceea ce conferă legiuitorului competența de a stabili cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

Cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea, în cauza de față neintervenind elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții în această materie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 591 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Luanchim” — S.R.L. din Comănești în Dosarul nr. 6.800/110/2009 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și contencios administrativ și de Societatea Comercială „Precon” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 2.127/257/2009 al Tribunalului Sibiu — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 229

din 15 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5—15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Tudorel Toader — judecător
Daniela Ramona Marițiu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5—15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Final Construct” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 15.497/302/2009 al Judecătoria Sectorului 5 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 15.497/302/2009, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5—15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Final Construct” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin procedura reglementată de dispozițiile criticate se încalcă prevederile art. 16, art. 21, art. 24, art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală, precum și art. 6 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, se creează un dezavantaj debitorului, care este pus în imposibilitatea de a se apăra în mod adecvat, singura probă admisă fiind cea cu înscrisuri, restul probelor fiind inadmisibile.

Judecătoria Sectorului 5 București arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5—15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, ordonanță aprobată cu modificări prin Legea nr. 118/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 2 iunie 2008.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, art. 24 referitoare la dreptul la apărare și art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției. De asemenea, se

invocă și încălcarea prevederilor art. 6 alin. 1 și ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

I. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5—12 și art. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, Curtea constată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor criticate, exemplu fiind Decizia nr. 1.129 din 10 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 716 din 23 octombrie 2009, Decizia nr. 1.001 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008, sau Decizia nr. 1.116 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații.

Prevederile de lege criticate sunt în sensul aplicării principiului rolului activ al judecătorului, care, la soluționarea pricinilor în primă instanță, are obligația de a încerca împăcarea părților. Împrejurarea că, potrivit art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, judecătorul citează părțile pentru explicații și lămuriri și stăruie în efectuarea plății sumei datorate înseamnă că hotărârea se va pronunța numai după ce judecătorul va analiza toate probele aflate la dosar, inclusiv pe cele propuse de debitor. Mai mult, art. 2 din ordonanță prevede că procedura reglementată de acest act normativ vizează exclusiv creanțele certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale, iar art. 10 dispune că ordonanța de plată se va emite numai în urma verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse potrivit art. 6 alin. (2), a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, instanța constatând că cererea este întemeiată.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 dau posibilitatea contestării de către debitor a ordonanței de plată și reglementează procedura pentru exercitarea căii de atac. Așa fiind, se constată că prevederile din ordonanță criticate de autoarea excepției nu numai că nu încalcă dispozițiile constituționale și convenționale invocate, ci, dimpotrivă, dau expresie acestora.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

II. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13—14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, Curtea constată că aceasta este inadmisibilă, textul de lege criticat neavând legătură cu cauza, întrucât la momentul ridicării excepției de neconstituționalitate nici măcar nu s-a emis ordonanța de plată.

Or, cererea în anulare este o cale de atac împotriva acestei ordonanțe, iar excepția de neconstituționalitate nu poate privi o eventualitate, interesul celui ce ridică excepția trebuind să fie născut, actual și direct. De asemenea, contestația la executare este o etapă procedurală ulterioară emiterii ordonanței de plată și a cererii de anulare în cazul în care aceasta a fost introdusă.

În aceste condiții, aceste prevederi legale criticate nu îndeplinesc condiția legăturii cu cauza prevăzută de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

A admite că un atare text de lege ar avea legătură cu cauza ar însemna ca în anumite faze procesuale să se poată ridica excepții de neconstituționalitate care să vizeze alte faze procesuale, ceea ce este inadmisibil.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5—12 și art. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Final Construct” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 15.497/302/2009 al Judecătoria Sectorului 5 București.

II. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13—14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 231

din 15 februarie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 9.528/299/2009 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 45.554/3/2009, **Tribunalul București Secția a V-a civilă, după soluționarea recursului formulat împotriva Încheierii Judecătoria Sectorului 1 București prin care a fost respinsă cererea de sesizare a instanței de contencios**

constituțional, a dispus sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul criticat contravine prevederilor art. 21 și art. 53 din Constituție. De asemenea, se invocă și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Sectorului 1 București nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, cu următorul cuprins: „*Până la soluționarea contestației la*

executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra unor excepții de neconstituționalitate ce priveau același obiect și aceleași critici de neconstituționalitate, excepțiile de neconstituționalitate fiind ridicate de nenumărate ori de același autor al excepției — Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București.

Astfel, prin Decizia nr. 567 din 29 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 17 iunie 2010, și Decizia nr. 72 din 19 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 17 martie 2010, Curtea a reținut că instituirea obligației de plată a cauțiunii ca o condiție

a suspendării executării are o dublă finalitate, și anume, pe de o parte, aceea de a constitui o garanție pentru creditor, în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silită, prin efectul suspendării acesteia, iar, pe de altă parte, de a preveni și de a limita eventualele abuzuri în valorificarea unui atare drept de către debitorii rău-platnici. Întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci exclusiv pentru a putea solicita suspendarea provizorie a executării silită, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție.

Prin Decizia nr. 365 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 22 mai 2007, Curtea a statuat că textul de lege criticat nu contravine prevederilor art. 21 din Constituție. Sub acest aspect, procedura contestației la executare asigură garanții suficiente de ocrotire a accesului liber la justiție tuturor părților implicate în proces, prin însuși faptul că le oferă posibilitatea de a contesta executarea și de a solicita suspendarea acesteia.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să modifice jurisprudența Curții, atât soluțiile, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 9.528/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 237

din 17 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii și ale art. 6 alin. (2) și art. 8 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii și ale art. 6 alin. (2) și art. 8 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Delta Construct” — S.R.L. din Frasin, județul Suceava, în Dosarul nr. 1.820/237/2009 al Judecătoriei Gura Humorului.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.820/237/2009, **Judecătoria Gura Humorului a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii și ale art. 6 alin. (2) și art. 8 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Delta Construct” — S.R.L. din Frasin, județul Suceava, cu prilejul soluționării unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că textele de lege criticate, care reglementează atribuțiile inspectorilor de muncă, creează o disproporție între aceste atribuții și drepturile angajatorilor ce sunt supuși controlului. De asemenea, consideră că posibilitatea inspectorilor de a aplica sancțiuni fără ca angajatorul să fie chemat să dea explicații reprezintă o încălcare a dreptului la apărare. În plus, accesul liber al inspectorilor de muncă în sediul angajatorului, proprietate privată, reprezintă o încălcare a inviolabilității proprietății.

Judecătoria Gura Humorului consideră că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate. În acest sens, arată că legea prevede în sarcina angajatorului anumite obligații și doar nerespectarea acestora constituie contravenție, astfel că nu se poate susține încălcarea dreptului la apărare. Mai mult, angajatorul are posibilitatea de a se adresa justiției pe calea contenciosului administrativ pentru contestarea măsurilor administrative ce i-au fost aplicate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 19 alin. (1) din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 10 octombrie 2002, dispoziții potrivit cărora „*Inspectorii de muncă au următoarele drepturi:*

a) să aibă acces liber, permanent și fără înștiințare prealabilă, în sediul persoanei juridice și în orice alt loc de muncă organizat de aceasta;

b) să solicite conducerii persoanei juridice sau persoanei fizice documentele și informațiile necesare pentru realizarea controlului sau pentru efectuarea cercetării accidentelor de muncă;

c) să procure dovezi, să efectueze investigații sau examene, să ceară prezentarea documentației pe care o consideră necesară, să realizeze măsurători sau să preleveze mostre de substanțe utilizate în procesul de producție;

d) să impună ca abaterile constatate în domeniu să fie remediate pe loc sau într-un timp limitat;

e) să ceară, acolo unde este cazul, modificarea instalațiilor sau a proceselor tehnologice utilizate, dacă acestea nu asigură securitatea lucrătorilor la locul de muncă;

f) să dispună întreruperea sau suspendarea imediată a proceselor de muncă atunci când constată o stare de pericol iminent de accident sau de îmbolnăvire profesională pentru lucrătorii care participă la procesul de producție sau pentru alte persoane;

g) să apeleze la organisme agreeate pentru a verifica starea locurilor de muncă sau a materialelor folosite;

h) să dispună măsuri atunci când conducătorul persoanei juridice nu își îndeplinește obligațiile legale;

i) să sesizeze organele de urmărire penală cu privire la cazurile de abateri considerate infracțiuni;

j) să intre în toate locurile în care se efectuează lucrări ce implică riscuri pentru securitatea și sănătatea lucrătorilor;

k) să ceară informații, fie singuri, fie în prezența martorilor, de la orice persoană și despre orice problemă care constituie obiectul controlului;

l) să propună retragerea autorizației de funcționare din punct de vedere al securității în muncă, dacă constată că, prin modificarea condițiilor care au stat la baza acesteia, nu se respectă prevederile legislației în vigoare.”

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 alin. (2) și art. 8 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 20 martie 2007.

Aceste texte de lege au următoarea redactare:

— Art. 6 alin. (2): „*Angajatorii au obligația de a permite efectuarea controlului și de a pune la dispoziție organelor abilitate toate documentele și actele solicitate.*”;

— Art. 8: „*Constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 4.500 lei la 9.000 lei refuzul angajatorului de a permite intrarea în incinta unității a organelor de control prevăzute la art. 6 ori de a pune la dispoziție acestora documentele solicitate.*”

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare următoarelor dispoziții din Constituție: art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 27 alin. (1)—(3) referitor la inviolabilitatea domiciliului și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți. De asemenea, consideră că sunt încălcate prevederile art. 20 din Constituție prin raportare la dispozițiile art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, articol referitor la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat în jurisprudența sa cu privire la aspecte de neconstituționalitate identice celor invocate în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 296 din 9 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 724 din 10 august 2005, Curtea, referindu-se la criticile de neconstituționalitate raportate la principiul egalității în drepturi, reținea că „dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție nu au incidență în cauză, având în vedere că autorul excepției se referă la o «inegalitate» de tratament raportat la activitățile de control ale organelor care au astfel de atribuții, iar nu la existența vreunei inegalități în drepturi a persoanei în fața legii și a autorităților publice în sensul prevăzut de textul constituțional”.

Curtea constată că și în prezenta cauză autorul excepției formulează o critică asemănătoare, astfel că cele reținute de Curtea Constituțională prin decizia amintită își păstrează valabilitatea.

Prin aceeași decizie, Curtea, analizând argumentele privind nerespectarea caracterului inviolabil al domiciliului, conchidea că „nu pot fi opuse activității Inspecției Muncii obligații ce decurg din prevederile art. 27 din Constituție privind inviolabilitatea domiciliului, având în vedere natura deosebită a activității Inspecției Muncii, specificul atribuțiilor pe care le are de îndeplinit, conform legii, această autoritate, obiectul controlului și locurile unde se desfășoară acesta”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii și ale art. 6 alin. (2) și art. 8 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Delta Construct” — S.R.L. din Frasin, județul Suceava, în Dosarul nr. 1.820/237/2009 al Judecătorei Gura Humorului.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 265

din 22 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 lit. v) și art. 55 pct. 5 lit. a) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 și art. 55 pct. 5 lit. a) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, excepție ridicată de Ion Taftă în Dosarul nr. 1.242/231/2009 al Tribunalului Vrancea — Secția comercială, de contencios

soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la dispozițiile art. 24 din Constituție și cu privire la care instanța de contencios constituțional nu s-a mai pronunțat, Curtea constată că dreptul la apărare este circumscris cadrului procesual în care o parte are posibilitatea, garantată de Constituție, de a utiliza toate mijloacele prevăzute de lege prin care pot fi invocate situații sau împrejurări ce susțin și probează apărarea sa. Autorul excepției arată însă că este încălcat dreptul său la apărare în momentul constatării contravenției și sancționării sale pe cale administrativă, altfel spus, într-un moment anterior declanșării acțiunii în fața instanței de judecată. Or, raportat la această critică, Curtea apreciază că dispozițiile art. 24 din Constituție nu au incidență în cauză.

administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului nr. 1.953D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.954D/2010 și nr. 1.957D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale, ridicată de Pavel Tiroiu și Marius Bălan în dosarele nr. 2.661/231/2009 și, respectiv, nr. 2.347/231/2009 ale Tribunalului Vrancea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect a cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.954D/2010 și

nr. 1.957D/2010 la Dosarul nr. 1.953D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, apreciind că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 2 februarie 2010, 30 martie 2010 și 25 mai 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.242/231/2009, nr. 2.661/231/2009 și, respectiv, nr. 2.347/231/2009, **Tribunalul Vrancea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 și art. 55 pct. 5 lit. a) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere**, excepție ridicată de Ion Taftă, Pavel Tiroiu și, respectiv, Marius Bălan în cauze având ca obiect soluționarea contestațiilor formulate de aceștia împotriva unor procese-verbale de constatare și sancționare a unor contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textele de lege criticate sunt neconstituționale în măsura în care permit aplicarea unei amenzi într-un cuantum „exorbitant și nejustificat” unei persoane fizice neînregistrate la oficiul registrului comerțului ca desfășurând activități de transport. Arată că impunerea unei asemenea amenzi în sarcina unei persoane fizice încalcă grav dreptul de proprietate asupra sumelor de bani pe care le deține. Susțin că se nesocotește și dreptul la libera circulație, întrucât orice persoană fizică „are dreptul să transporte pe oricine dorește, fără niciun fel de restricție”.

Tribunalul Vrancea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, precizează că dispozițiile art. 55 pct. 5 lit. a) din Legea nr. 38/2003 sunt norme coercitive, care nu aduc nicio atingere dreptului de proprietate privată, ale cărui conținut și limite sunt stabilite de lege, și nici dreptului la libera circulație, ale cărui condiții de exercitare sunt, de asemenea, stabilite prin lege. Arată că, în opinia sa, motivele invocate privesc, în esență, modul de interpretare și aplicare a legii la speță, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale, fiind un atribut al instanței de judecată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierilor de sesizare, prevederile art. 11 și art. 55 pct. 5 lit. a) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim

de taxi și în regim de închiriere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 28 ianuarie 2003, modificată și completată prin Legea nr. 265/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 3 august 2007. Din cuprinsul motivărilor excepției, rezultă însă că în ceea ce privește art. 11, autorii acesteia au în vedere doar lit. v) a articolului menționat. Prin urmare, Curtea urmează să rețină ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 11 lit. v) și art. 55 pct. 5 lit. a) din Legea nr. 38/2003, care au următoarea redactare:

— Art. 11 lit. v): „În sensul prezentei legi, următorii termeni se definesc astfel: (...)

v) *transportator* — *persoană fizică, asociație familială sau persoană juridică înregistrate la registrul comerțului pentru a desfășura activități de transport cu vehicule rutiere.*”

— Art. 55 pct. 5 lit. a): „*Constituie contravenții următoarele fapte, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni, și se sancționează după cum urmează: (...)*

5. *cu amendă de la 25.000 lei la 50.000 lei:*

a) *aplicabilă transportatorilor pentru nerespectarea prevederilor art. 7 și 8.*”

Dispozițiile art. 7 din Legea nr. 38/2003, la care fac referire cele ale art. 55 pct. 5 lit. a), stabilesc că transportul în regim de taxi sau transportul în regim de închiriere se poate executa numai de transportatori autorizați, iar cele ale art. 8 stabilesc că autorizația de transport se eliberează de către autoritatea de autorizare pe durată nedeterminată și este valabilă cu condiția vizării acesteia la fiecare 5 ani de către aceasta, odată cu verificarea îndeplinirii condițiilor care stau la baza emiterii unei astfel de autorizații.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin prevederilor din Legea fundamentală cuprinse la art. 25 — „*Libera circulație*” și la art. 44 — „*Dreptul de proprietate privată*”, precum și celor ale art. 1 paragraful 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privitoare la protecția dreptului de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că art. 11 din Legea nr. 38/2003 cuprinde o serie de definiții, la litera v) figurând noțiunea de transportator. Legiuitorul a optat pentru această modalitate clară de explicitare a termenilor specifici cu care operează Legea nr. 38/2003, în vederea fixării cadrului general al actului normativ. Or, aceasta reprezintă o operațiune de tehnică legislativă care nu aduce atingere în niciun fel vreunui dintre textele constituționale invocate de autorii excepției.

În ceea ce privește prevederile art. 55 pct. 5 lit. a) din Legea nr. 38/2003, Curtea constată că nu poate reține critica referitoare la pretinsa nesocotire a dispozițiilor constituționale ale art. 44 și ale art. 1 paragraful 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Aplicarea și executarea unor sancțiuni pecuniare, deși conduc la diminuarea patrimoniului celui sancționat, nu încalcă dispozițiile privitoare la ocrotirea proprietății private, întrucât sunt consecința unor încălcări ale legii. Calificarea de către legiuitor a unor fapte, în funcție de pericolul social, drept contravenții, precum și sancționarea acestora, respectiv stabilirea limitelor minime și maxime ale amenzilor ce pot fi aplicate în cazul constatării săvârșirii contravențiilor, reprezintă o concretizare a obligației generale a statului de a asigura crearea cadrului legal de desfășurare a anumitor activități, ceea ce implică și sancționarea nerespectării comportamentelor prescrise de normele astfel instituite.

Totodată, Curtea observă că prevederile art. 25 din Legea fundamentală nu au incidență în cauza de față. Așa cum a reținut în mod constant Curtea în jurisprudența sa, de exemplu,

în Decizia nr. 44 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 23 februarie 2005, dreptul la liberă circulație vizează libertatea de mișcare a cetățeanului, textul constituțional reglementând cele două aspecte care formează acest drept fundamental, și anume libera circulație pe teritoriul României și libera circulație în afara teritoriului țării. Dispozițiile constituționale menționate nu fac însă referire nici la mijloacele de transport prin care se realizează libera circulație, nici la posibilitatea neîngrădită a oricărei persoane de a „transporta pe oricine dorește”, astfel cum susțin autorii excepției. Dimpotrivă, Curtea a statuat că fiecare cetățean poate folosi mijloacele de transport pe care le

consideră potrivite (rutiere, feroviare, aeriene, fluviale, navale, mijloace de transport în comun sau personale), dar cu respectarea regulilor impuse prin actele normative care reglementează utilizarea acestora, menite să ocrotească anumite valori economice și sociale, precum și drepturi și libertăți ale cetățenilor. Din această perspectivă, Curtea constată că textele ce formează obiectul prezentei excepții, care definesc noțiunea de transportator și stabilesc o anumită contravenție în domeniul transportului în regim de taxi și al transportului în regim de închiriere, nu pot fi analizate prin prisma dreptului la liberă circulație garantat de dispozițiile art. 25 din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 lit. v) și art. 55 pct. 5 lit. a) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, excepție ridicată de Ion Taftă, Pavel Tiroiu și Marius Bălan în dosarele nr. 1.242/231/2009, nr. 2.661/231/2009 și, respectiv, nr. 2.347/231/2009 ale Tribunalului Vrancea — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 339

din 10 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Andhor” — S.R.L. din Sângeorgiu de Mureș în Dosarul nr. 7.998/320/2009 al Judecătoriei Târgu-Mureș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că nu se impune reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.998/320/2009, **Judecătoria Târgu-Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Andhor” — S.R.L. din Sângeorgiu de Mureș într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unui proces-verbal de

contravenție emis de Garda Financiară — Secția județeană Mureș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că sancțiunea suspendării activității pentru o perioadă de 3 luni restrânge libertatea comerțului. Invocă, în acest sens, prevederile din Legea fundamentală cuprinse în art. 45 privind libertatea economică și art. 135 alin. (2) lit. a) potrivit căruia statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Judecătoria Târgu-Mureș apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, cu modificările și completările ulterioare. Conform pct. 11 al art. V cuprins în Secțiunea a 2-a din Ordonanța Guvernului nr. 47/2007 privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 31 august 2007, sintagma „agenți economici” a fost înlocuită, atât în titlul, cât și în cuprinsul ordonanței de urgență cu cea de „operatori economici”. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 14: „(1) Neîndeplinirea obligației agenților economici prevăzuți la art. 1 de a se dota cu aparate de marcat electronice fiscale la termenele prevăzute la art. 6 atrage și suspendarea

activității unității până la momentul înlăturării cauzelor care au generat aceasta.

(2) Nerespectarea de către agenții economici a prevederilor art. 10 lit. b), referitoare la neutilizarea aparatelor de marcat electronice fiscale, neemiterea bonurilor fiscale pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate, emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale și nereintroducerea datelor înscrise pe rola-jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative, atrage și suspendarea activității unității pe o perioadă de 3 luni.”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine prevederilor din Legea fundamentală cuprinse la art. 45 privind libertatea economică și art. 135 alin. (2) lit. a) potrivit căruia statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat prin numeroase decizii asupra textului de lege criticat, din perspectiva unor critici similare. Cu titlu de exemplu, pot fi amintite Decizia nr. 571 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 464 din 10 iulie 2007, Decizia nr. 91 din 7 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 21 februarie 2006, sau Decizia nr. 655 din 11 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 21 iunie 2010. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că suspendarea pe o perioadă de 3 luni a activității unității care nu a respectat obligațiile prevăzute de textul de lege criticat nu este o măsură de natură a restrânge libertatea comerțului sau de a afecta obligațiile statului de a asigura protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară sau crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții, ci, dimpotrivă, reprezintă tocmai o măsură prin care statul dă expresie tuturor acestor obligații constituționale. De asemenea, Curtea a constatat că este neîntemeiată critica de neconstituționalitate privind încălcarea prevederilor art. 45 din Constituție, potrivit cărora accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora sunt garantate în condițiile legii. Aceasta, deoarece operatorul economic în activitatea de care s-a constatat săvârșirea unei contravenții nu poate invoca principiul libertății economice, în condițiile în care acesta nu a respectat prevederile legale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, își mențin valabilitatea argumentele și soluția pronunțate prin deciziile menționate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Andhor” — S.R.L. din Sângeorgiu de Mureș în Dosarul nr. 7.998/320/2009 al Judecătoriai Târgu-Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 342

din 10 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Claudiu Ramboi în Dosarul nr. 33.609/212/2009 al Judecătoriei Medgidia.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 33.609/212/2009, **Judecătoria Medgidia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Claudiu Ramboi.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că actul normativ criticat este neconstituțional, întrucât nu a existat urgența care să justifice adoptarea acestuia. Se arată în acest sens că, „în preambulul ordonanței de urgență supuse controlului, caracterul de urgență este determinat de oportunitatea, rațiunea și utilitatea reglementării, fără a se evidenția însă existența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată. [...] Carențele în motivarea unei asemenea situații impun concluzia că adoptarea reglementării în cauză, pe calea unei ordonanțe de urgență, nu îndeplinește exigențele impuse de textul constituțional reglementat de art. 115 alin. (4)”.

Judecătoria Medgidia apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este întemeiată, întrucât „în preambulul ordonanței de urgență criticate nu se arată situația extraordinară ce impune urgența recurgerii la această cale de reglementare”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, actul normativ atacat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (4) privind condițiile adoptării ordonanțelor de urgență.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice a mai fost supusă controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași norme constituționale invocate și în prezenta cauză, și cu o motivare similară.

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 575 din 19 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 1 noiembrie 2006, și prin Decizia nr. 245 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 612 din 14 iulie 2005, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

Pentru a pronunța această soluție, Curtea a reținut că din expunerea de motive la proiectul de lege pentru aprobarea ordonanței criticate rezultă îndeplinirea dublei condiții prevăzute de art. 114 alin. (4) din Constituția nerevizuită, și anume existența cazului excepțional și a urgenței. Concluzia se desprinde din precizările făcute de Guvern, în sensul că „amplificarea continuă a fenomenului infracțional, care a căpătat un caracter tot mai dinamic și mai complex, a reclamat soluții viabile de contracarare, concretizate în acest proiect de act normativ, pe de o parte, prin înăsprirea sancțiunilor penale, iar pe de altă parte, prin incriminarea ca infracțiuni a unor noi fapte”. Totodată, promovarea unui proiect de act normativ asupra regimului circulației pe drumurile publice sub forma unei ordonanțe de urgență „a fost determinată de necesitatea reglementării pe baze noi și în acord cu noile reglementări europene, în cel mai scurt timp, a relațiilor sociale dintr-un domeniu foarte important pentru societatea românească, prelungirea procedurii legislative având consecințe nedorite, uneori dramatice, vizibile pe toate drumurile țării. Promovarea în regim de urgență este determinată, nu în ultimul rând, și de necesitatea îndeplinirii, la termenele convenite, a angajamentelor asumate de România în procesul de armonizare a legislației românești cu aquis-ul comunitar”. Cât privește susținerea referitoare la necesitatea motivării urgenței în cuprinsul ordonanței, Curtea a reținut că dispozițiile art. 114 alin. (4) din Constituția nerevizuită, la care se raportează în prezenta cauză controlul de constituționalitate, nu obligau la aceasta.

Cele statuate prin deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea jurisprudenței în materie.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Claudiu Ramboi în Dosarul nr. 33.609/212/2009 al Judecătoriei Medgidia. Definitivă și general obligatorie. Pronunțată în ședința publică din data de 10 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 345

din 10 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Florin Ițu în Dosarul nr. 1.176/256/2010 al Judecătoriei Medgidia, excepție ce face obiectul Dosarului nr. 3.477 D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 3.478 D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Ionel Rizan în Dosarul nr. 2.415/256/2010 al Judecătoriei Medgidia.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 3.477 D/2010 și nr. 3.478 D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 3.478 D/2010 la Dosarul nr. 3.477 D/2010, care a fost primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, referindu-se la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.176/256/2010, și Încheierea din 25 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.415/256/2010, **Judecătoria Medgidia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție invocată de Florin Ițu și, respectiv, Ionel Rizan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, similară în dosarele conexe, se susține, în esență, că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale referitoare la egalitatea în fața legii, precum și pe cele care consacră dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, prin aceea că permite o stabilire arbitrară a regimului de executare a pedepsei pe care urmează să îl suporte deținutul. Se arată că aprecierea în sensul că „decizia o are judecătorul delegat este neconformă cu dreptul la integritate psihică, întrucât acesta ia decizia pe baza raportului Comisiei, care poate dispune «în mod excepțional», fără stabilirea unor limite, ce înseamnă regimul pe care urmează să îl suporte deținutul”. De asemenea, „o atare reglementare încalcă grav principiul prezumției de nevinovăție, care poate fi răsturnat doar printr-o hotărâre definitivă de condamnare”. Or, Comisia sau judecătorul delegat pot dispune mai înainte de existența unei asemenea decizii.

Judecătoria Medgidia consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 26 alin. (3) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, având următorul cuprins:

— Art. 26 alin. (3): „*Schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate într-unul mai sever se poate dispune dacă persoana condamnată a comis o infracțiune sau o abatere disciplinară gravă, care o fac incompatibilă cu regimul în care execută pedeapsa privativă de libertate, și dacă, prin conduita sa, afectează grav conviețuirea normală în penitenciar sau siguranța acestuia.*”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 22 alin. (1) potrivit cărora dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate și ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, se constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Astfel, textul de lege ce face obiectul excepției prevede circumstanțele în care se poate realiza schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, în considerarea scopului Legii nr. 275/2006, care constă tocmai în stabilirea unui

sistem de reguli și criterii care stau la baza executării pedepselor privative de libertate. În acest sens, art. 18 alin. (2) din actul normativ menționat stabilește că „*Regimurile de executare a pedepselor privative de libertate sunt bazate pe sistemele progresiv și regresiv, persoanele condamnate trecând dintr-un regim în altul, în condițiile prevăzute de prezenta lege.*”

Reglementarea criticată se aplică în mod egal tuturor subiecților aflați în ipoteza normei, fără nicio discriminare pe criterii arbitrare, și nu este de natură să aducă în vreun fel atingere dreptului la integritatea fizică și psihică a acestora, astfel cum neîntemeiat susțin autorii excepției de neconstituționalitate.

În plus, potrivit art. 26 alin. (1) și (5) din Legea nr. 275/2006, schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate se dispune de judecătorul delegat, prin încheiere motivată, iar nu de comisia din cadrul penitenciarului. De asemenea, în temeiul art. 26 alin. (8) din același act normativ, împotriva acestei încheieri persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, cadru în care, beneficiind de garanțiile stabilite de lege, poate formula toate apărările pe care le consideră necesare.

În ceea ce privește invocarea încălcării prezumției de nevinovăție, se constată că prevederile legale contestate se circumscriu celei de-a treia faze a procesului penal, și anume fazei de executare, și reglementează cu privire la regimul de executare al pedepsei privative de libertate. Prin urmare, cadrul general de reglementare vizează o activitate ulterioară fazei de judecată în care s-a stabilit deja existența vinovăției în materie penală. Așa fiind, aspectele criticate de autorul excepției excedează procedurii penale speciale care guvernează numai fazele de urmărire penală și de judecată, deoarece situația juridică a condamnatului nu este identică cu cea a făptuitorului, învinuitului ori cu cea a inculpatului.

Curtea constată, totodată, că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 275/2006, de exemplu, prin Decizia nr. 180 din 12 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 13 martie 2009, și Decizia nr. 827 din 2 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 25 octombrie 2007. Considerentele care au fundamentat soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curtea Constituțională cu acele prilejuri sunt valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Florin Ițu și, respectiv, Ionel Rizan în dosarele nr. 1.176/256/2010 și, respectiv, nr. 2.415/256/2010 ale Judecătoriai Medgidia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 361

din 22 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 5 teza întâi din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Zoltán Valentin	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lavirom Impex” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 1.682/866/2009 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.682/866/2009, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Lavirom Impex” — S.R.L. din Iași într-o cauză civilă având ca obiect încuviințare executare silită.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și art. 20 alin. (2), prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și prevederile art. 2 paragraful 1 din Protocolul adițional nr. 7 din Convenție, deoarece „nu prevede nicio cale de atac împotriva încheierii de încuviințare a executării silite, contrar și discreționar față de situația reglementată în cazul în care instanța ar respinge o asemenea cerere”. De aceea, apreciază că nu este respectat „principiul dreptului la două grade de jurisdicție”.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1) și (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare. În realitate, autorul excepției critică doar dispozițiile tezei a doua a alin. 2 al art. 373¹ din Codul de procedură civilă, potrivit căroră „*Încheierea prin care președintele instanței admite cererea de încuviințare a executării silite nu este supusă niciunei căi de atac*”.

Dispozițiile art. 373¹ din Codul de procedură civilă au fost modificate prin art. I pct. 36 din Legea 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, soluția criticată regăsindu-se în dispozițiile art. 373¹ alin. 5 teza întâi din Codul de procedură civilă, cu următoarea redactare: „*Încheierea prin care instanța admite cererea de încuviințare a executării silite nu este supusă niciunei căi de atac*”.

Autorul excepției susține că textele legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 20 alin. (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și prevederile art. 2 paragraful 1 din Protocolul adițional nr. 7 din Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate reprezintă norme de procedură a căror stabilire, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în competența exclusivă a legiuitorului. Faptul că încheierea prin care s-a admis cererea de încuviințare a executării silite nu este supusă niciunei căi de atac nu constituie o înfrângere a dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției. Astfel, potrivit art. 129 din Constituție, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, acest text constituțional lăsând la latitudinea legiuitorului reglementarea căilor de atac, ceea ce îi permite acestuia din urmă să excepteze de la exercitarea lor, atunci când consideră că se impune, anumite hotărâri judecătorești, așa cum a procedat prin dispozițiile de lege criticate.

Prin instituirea acestei proceduri, legiuitorul a urmărit să restrângă posibilitatea de tergiversare a executării silite, prin

exercitarea abuzivă a unei atare căi de atac, și să realizeze un spor de celeritate în realizarea dreptului recunoscut prin titlul executoriu.

Cu privire la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că, potrivit jurisprudenței sale constante, tratamentul juridic egal constituie un drept al cetățenilor numai în măsura în care aceștia se găsesc în situații juridice identice, deosebirile sub acest aspect impunând, în mod necesar, un regim juridic diferențiat. Așa fiind, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 5 teza întâi din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lavirom Impex” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 1.682/866/2009 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

